

Тут буде дім

Наталя Забіла

Навпроти нашого вікна
за дощану горожу
машина в'їхала чудна,
на звіра трохи схожа.
Вона схиляє й підійма
залізну довгу шию,
туди й сюди повзе сама
й зубами землю рие.
Ось набере землі і вбік
крутнеться легко й споро
і висипає в грузовик
одразу цілу гору!
З мого вікна, згори, мені
все дуже добре видко.
Зі мною разом на вікні
Оксаночка – сусідка.
Машина ходить як жива,
навіщось рие яму...
– Що за машина? Ну й дива!
Давай питаєм маму!..
Аж тут заходить інженер –
він добрий наш знайомий.
Про все, що бачили тепер,
спитаємо його ми!
Він каже: – Бачте, малюки,
як добре працювати,
коли машини є такі,
як цей он екскаватор.
Якби зібрати сто хлоп'ят
і дати всім лопати –
сто днів копали би підряд,
щоб стільки накопати!
Цю яму треба називать
вірніше котлованом:
ми в цьому місці будувати
новий будинок станем.
Як є охота до ладу

на все це подивиться,
ходімо – я вас поведу
туди, на будівництво.
Як праця там іде у нас,
докладно розпитаєм,
оглянем все, а водночас
із святом привітаєм!
Я здивувався дуже сам,
здивована й Оксанка:
сьогодні свято наших мам,
ми їх вітали зранку.
Казали всім жінкам: "Привіт!" –
бо їхнє свято нині.
Але кого ж вітати слід
на тій чудній машині?
Ходімо швидше!.. От ми враз
спустилися по сходах,
і від цікавості у нас
аж захопило подих.
Через дорогу!.. За паркан!..
До ями йдемо, до краю...
Ні, це не яма – котлован, –
я добре пам'ятаю.
А в котловані цім внизу
ми бачимо машину,
вона – та сама, хоч зблизу
не схожа на тварину.
Як підійшли ми – в той же час
машина зупинилась,
і десь на боці в неї враз
дверцята відчинились.
І раптом жінка вийшла з них,
струнка, в комбінезоні,
у рукавицях шкіряних
і в хусточці червоній.
А інженер сказав тоді:
– Дозвольте цим малятам
вам щастя побажать в труді
і привітати з святом!
Тут жінка посміхнулась нам.
– Спасибі, – каже, – дітям!

Я теж вітаю ваших мам,
привіт перекажіть їм!
Вона нам руку подала
і знов зайшла в кабіну,
і знов машина почала
зубами рити глину.
А тут і грузовик гуде,
і під'їздить до неї,
і за хвилину геть іде,
наповнений землею.
Ой, як хотілося б нам стать
на місці тої тьоті
і котлован такий копати,
де дім збудують потім!
А житимуть у домі цім
хлоп'ята і дівчатка,
і ми про дім розкажем їм
все – з самого початку!